

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Ανθίζουμε... περιφρονημένοι

Αν πρέπει να σκεφτώ μια φράση για να κλείσει αυτή η χρονιά στη λέσχη μας*, αυτή είναι: «Ανθίζουμε μέσα από την περιφρόνηση». Για τις δράσεις μας δεν δόθηκε ούτε ένα ευρώ, δεν ζητήσαμε, αλλά και δεν μας προτάθηκε καμιά βοήθεια. Επισκέψεις σε μουσεία, διασύνδεση του προγράμματός μας με άλλο σχολείο και άλλες δράσεις έγιναν με έξοδα των παιδιών, η μετακίνηση πραγματοποιήθηκε, όποτε χρειάστηκε, με το μετρό. Τα παιδιά μας, οι μαθητές μας, γιατί έτσι τα βλέπουμε –είναι τα παιδιά που έχουμε στο «δεύτερο σπίτι μας»: το σχολείο-, ήρθαν, συμμετείχαν, άκουσαν, δημιούργησαν και ευχαριστήθηκαν...

Στο τέλος της ώρας κάθε φορά δεν ήθελαν να φύγουν από κοντά μας... και όλο ρωτούσαν κάτι, και όλο μιάς «ξεφούρνιζαν» θέματα που τους απασχολούσαν, οικογενειακά, προσωπικά και διάφορα άλλα, όπως για τα μαθήματά τους, το εκπαιδευτικό σύστημα, τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν καθημερινά.

Τι διαπιστώνει κανείς μέσα από αυτή την επικοινωνία; Είναι απλό! Δεν έχουν πού να απευθυνθούν, ψάχνουν «ευήκοα ώτα», θέλουν να ανοίξουν την καρδιά τους, αλλά ποιος να τους ακούσει; Οι γονείς βιώνουν τα προβλήματα της εποχής μας. Πολλοί από αυτούς είναι άνεργοι, κι όσοι έχουν ακόμη τη δουλειά τους, κάποια χρήματα ή κατάφεραν να σώσουν το σπίτι ή ό,τι απέμεινε από την παρουσία τους (οι περισσότεροι από αυτούς υπήρξαν ευκατάστατοι) απώλεσαν τη δυνατότητα να ζουν με αξιοπρέπεια αυτοί και τα παιδιά τους. Τώρα βρίσκονται

στο κενό. Κάποιοι από τους γονείς αποφάσισαν να ζήσουν χωριστά ο ένας από τον άλλο και τα παιδιά τους, είτε τα έχουν όλα είτε τίποτα, μένουν στη μοναξιά τους.

«Σπίτια τεράστια γεμάτα θλίψη, που κλείνουν μέσα τους ψυχές δυστυχισμένες», είχε αναφέρει κάποιος συνάδελφος δύο χρόνια πριν, όταν για πρώτη φορά βρέθηκα να εργάζομαι στην αστική αυτή περιοχή της Αθήνας. Από την άλλη πλευρά άκουγα «παιδιά κακομαθημένα», «τα έχουν όλα», «απαιτούν το άριστα», «παρακολουθούν και φροντιστήρια», «κάνουν και ιδιαίτερα μαθήματα στο σπίτι», αυτά άκουγα από όσους εργάζονταν χρόνια στην περιοχή. Τώρα, όμως, η κρίση έχει χτυπήσει την πόρτα μας, η αστική τάξη πλήττεται, η Ελλάδα υποφέρει, ζει γονατισμένη εδώ και πέντε χρόνια...

Μια μέρα η «Σακίρα», αυτό είναι τα παρατσούκλι της καθηγήτριας που έχει σγουρά ξανθά μαλλιά σαν τη γνωστή τραγουδίστρια, ρώτησε έναν μαθητή:

«Γιατί, παιδί μου, κλαις;»

«Κυρία, πονάει το στομάχι μου».

«Εφαγες, παιδί μου, πρωινό;», ρώτησε με αφέλεια.

«Όχι, κυρία», απάντησε ο μικρός.

«Γιατί, παιδί μου; Δεν ξέρεις ότι δεν φεύγουμε από το σπίτι μας με άδειο στομάχι το πρωί; Γι' αυτό πονάει τώρα η κοιλιά σου!» είπε εκνευρισμένη η καθηγήτρια, που τον έβλεπε τις τελευταίες βδομάδες να γκρινιάζει με τον ίδιο τρόπο.

«Δεν είχε τίποτα στο ψυγείο...», απάντησε ο μαθητής που φορούσε ακριβή μπλούζα, γνωστής εταιρείας, Levi's παντελόνι και τα πιο σύγχρονα αθλητικά πα-

πούτσια, λίγο φθαρμένα όμως. Και άρχισε να κλαίει με λυγμούς, γιατί αναγκάστηκε να μιλήσει μπροστά στους συμμαθητές του.

Ποιος μπορούσε να φανταστεί ότι το παιδί που ζει σε μια σύγχρονη μεζονέτα κοντά στο σχολείο μας, που φοράει ακριβά ρούχα και έρχεται κάθε πρωί νωρίς, αλλά λίγο πριν χτυπήσει το κουδούνι, ενώ αναδύεται η μυρωδιά από το ψήσιμο του φαγητού στο κυλικείο, αρχίζει να κλαίει μονάχο του προσπαθώντας να κρύψει το κλάμα του στην τάξη, κλαίει, γιατί πεινάει, πεινάει και πονάει... Δεν βρίσκει τίποτα στο ψυγείο του για να φάει πριν έρθει στο σχολείο.

Με πείσμα για ό,τι μας συμβαίνει, με δύναμη γιατί ξέρουμε, με ελπίδα γιατί ζούμε, κάνουμε όλα αυτά που έχουν στόχο να μας στερήσουν. Γι' αυτό ανθίζουμε...

Ανθίσαμε λοιπόν και φέτος γιατί γνωρίζουμε... και θα ανθίζουμε... όσο γνωρίζουμε! Γνωρίστε για να ανθίσουμε... να ζήσουμε, να υπάρξουμε στο μέλλον!

A.B.

* Στο σχολείο μας λειτουργούμε πολιτιστικό πρόγραμμα με δύο άξονες: βιβλιοπαρουσιάσεις και εκφραστική ανάγνωση. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο εντάσσουμε διάφορες δράσεις, π.χ. έκθεση βιβλίου κ.ά. Οι δράσεις και η λειτουργία των προγραμμάτων αποτελούν τη Λέσχη Ανάγνωσης, τη λέσχη μας, η οποία λειτουργεί μία φορά την εβδομάδα με μαθητές που επιλέγουν να έρχονται επειδή το θέλουν εκτός ωρών διδασκαλίας.

Η ΑΥΓΗ

Μετά τη συμφωνία

Όλες οι πληροφορίες για τη διαπραγμάτευση της κυβέρνησης με τους δανειστές για τη νέα δανειακή σύμβαση συγκλίνουν στην εκτίμηση ότι ενδεχομένως και σήμερα οι δύο πλευρές θα καταλήξουν σε συμφωνία που θα πάρει τον δρόμο προς τη Βουλή τις αμέσως προσεχείς ημέρες. Πιθανολογείται, μάλιστα, η ψήφιση της συμφωνίας από τη Βουλή να γίνει ακόμη και μεσοβδόμαδα, πριν από τον Δεκαπενταύγουστο, με το εναλλακτικό σενάριο να προβλέπει την τυπική επικύρωση από το Eurogroup την ερχόμενη Παρασκευή και την έγκρισή της από τη Βουλή τη μεθεπόμενη Τρίτη.

Όλες επίσης οι πληροφορίες συγκλίνουν στην εκτίμηση ότι θα πρόκειται για μια -κατά την κυβέρνηση- «διαχειρίσιμη» συμφωνία, υπό την έννοια ότι θα είναι εμπροσθοβαρής όσον αφορά τις χρηματοδοτικές ροές και οπισθοβαρής όσον αφορά τα μέτρα με υφεσιακές παρενέργειες. Βέβαια κάποια εμπλοκή της τελευταίας στιγμής δεν θα πρέπει να αποκλείεται αφού, όπως όλοι πλέον γνωρίζουμε, σε κάποια στροφή μπορεί να κρύβεται ο Σόιμπλε ο οποίος και πάλι τις τελευταίες ημέρες διατυπώνει ενστάσεις μέσω των συνθησιμέ-

νων «διαρροών» του στον Τύπο. Μάλλον, όμως, σ' αυτή τη φάση θα αποφύγουμε τις περιπέτειες, καθώς ούτε η υπόλοιπη Ευρώπη ούτε -βεβαίως- η Ελλάδα εμφανίζονται έτοιμες να ενστερνιστούν τα σχέδιά του.

Αν λοιπόν όλα κυλήσουν κατά τον προβλέψιμο σήμερα τρόπο, λίαν συντόμως, σε δύο εβδομάδες περίπου, η Ελλάδα θα πρέπει να εφαρμόσει με σταθερό ρυθμό δύσκολα μέτρα και μεταρρυθμίσεις, να λειάνει ή να αντιστρέψει άλλα που θα αποδειχθούν κοινωνικά άδικοι και ανεφάρμοστα και να αξιοποιήσει τις δυνατότητες που θα παρέχει η νέα συμφωνία για κοινωνική και οικονομική ανασυγκρότηση. Αυτό είναι ένα γιγάντιο έργο που προϋποθέτει ένα ολοκληρωμένο στρατηγικό σχέδιο και μια ισχυρή κυβέρνηση, κοινωνικά και πολιτικά. Το ζητούμενο για τη χώρα και τον λαό, άρα, αμέσως μετά τη συμφωνία, είναι η επίλυση της πολιτικής εκκρεμότητας που μπορεί να προέλθει μόνο μέσα από σαφείς αποφάσεις όσων έχουν την πολιτική νομιμοποίηση και πρωτοβουλία των κινήσεων. Στην περίπτωση μας της κυβέρνησης και του Αλ. Τσίπρα.

ΕΘΝΟΣ

Η απάντηση στο «σχέδιο» Σόιμπλε

Τελικά ούτε άδικοι ούτε αδικαιολόγητοι είναι τα πυρά που δέχεται για τη στάση του έναντι της χώρας μας ο υπουργός Οικονομικών της Γερμανίας. Επανειλημμένα έχει αποδείξει πως κάνει ό,τι μπορεί ώστε να δικαιώνει όσους εμπνέουν αμετακίνητα στην άποψη ότι σκόπιμα και συστηματικά επιδιώκει να υπονομεύει τη θέση μας σε κάθε διαπραγματευτική προσπάθεια. Και φυσικά μόνο τυχαίο δεν είναι ότι το ίδιο επιδιώκει να κάνει και τώρα.

Βρισκόμαστε στο «παρά κάτι» της οριστικοποίησης της συμφωνίας για το τρίτο μνημόνιο, και το μόνο για το οποίο δεν μπορεί να κατηγορηθεί η ελληνική πλευρά είναι για κωλυσιεργία ή για έλλειψη πνεύματος συνεργασίας. Το αντίθετο έχει διαπιστωθεί. Καμιά ως τώρα διαπραγμάτευση δεν εξελίχθηκε με τέτοια ταχύτητα και ποτέ ως τώρα δεν έγιναν τόσο άμεσα αποδεκτές οι όποιες απαιτήσεις των εταίρων και δανειστών μας. Αλλωστε, ποτέ ως τώρα δεν είχαμε βρεθεί σε τόσο τραγική οικονομική κατάσταση, έχοντας εξαντλήσει όλα τα αποθέματά μας και με το τραπεζικό σύστημα τυπικά μόνο ενεργό.

Κι όμως, αυτήν ακριβώς τη χρονική στιγμή, που οι πάντες συνομολογούν ότι η διαπραγμάτευση εξελίσσεται ομαλά και οδεύουμε προς τη συμφωνία, επιλέγει ο Βόλφγκανγκ Σόιμπλε για να προβάλλει τις αντιρρήσεις και τις ενστάσεις του και να εισηγηθεί πως αντί για τη συμφωνία του δανείου των 80

δισ. θα ήταν προτιμότερο να επιλεγεί ένα δάνειο-γέφυρα μερικών δισ. που απλώς θα μας λύσουν το πρόβλημα των άμεσων υποχρεώσεών μας.

Η σκοπιμότητα της παρέμβασης είναι προφανής: να αποτραπεί η συνολική αντιμετώπιση των χρηματοδοτικών αναγκών μας και να υποχρεωθούμε να καταφεύγουμε κάθε τόσο σε διαδοχικά αιτήματα δανειοδοτήσεων που θα έχουν ως αποτέλεσμα να τελούμε υπό ένα ιδιότυπο καθεστώς οικονομικής ομηρείας από το οποίο θα είναι αντικειμενικά αδύνατο να διαφύγουμε. Γι' αυτό και δεν θα πρέπει να θεωρηθεί υπερβολική η εκτίμηση πως αυτή ακριβώς η ομηρεία δεν είναι τελικά τίποτα άλλο παρά το Plan B του Γερμανού υπουργού Οικονομικών για τη χώρα.

Η βασική του επιδίωξη ήταν -και όχι μόνο τώρα- η αποπομπή μας από την Ευρωζώνη. Προσπάθησε, αλλά απέτυχε. Και τώρα επανέρχεται με το εναλλακτικό του σχέδιο. Και φυσικά θα πρέπει και πάλι να αποτύχει. Η συμφωνία πρέπει να οριστικοποιηθεί, να υπογραφεί και να εφαρμοστεί. Κυρίως να εφαρμοστεί. Διότι η εφαρμογή της και κατά συνέπεια η έξοδος μας από την κρίση δεν θα σημάνει απλώς την ακύρωση των σχεδίων του Σόιμπλε. Θα σημάνει την ήττα του. Κι αυτή και μόνο αυτή πρέπει να είναι η απάντησή μας.